3

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI

PAPÆ XIV.

INSTRUCTIO PASTORALIS

SUPER NONNULLIS DUBIIS

CIRCA

COPHTORUM RITUM

Ad Justum Marachi in Universa Ægypto Vicarium Generalem,

Et P. Jacobum a Cremisir *Ordinis S. Francisci Strictioris Observantiæ Præfectum Missionis Apostolicæ in Ægypto, ceterosqae Missionis Cophtæ Missionarios.*

ROMÆ, MDCCL.
Typis Sac. Congr. de Propaganda Fide.

BENEDICTUS
PAPA XIV.

Dilecti Filii salutem, & Apostolicam Benedictionem.

O quamvis tempore, quo pro demandato Nobis Apostolicæ servitutis onere tot tantisque curis circumdamur, ut penè obruamur, delata ad Nos fuerint nonnulla Postulata a Religioso Viro Jacobo a Cremisir Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Strictioris Observantiæ, & Missionum Apostolicarum in Ægypto Præfecto; Nihilominus in eo, qui infirmitatem Nostram misericorditer regit, confidentes, operam studiumque nostrum ad proposita enodanda

dubia libenter adjecimus in ſpirituale electi illius Gregis ſolatium, qui magno licet intercedente Terrarum ſpatio a Nobis diſſitus ſit, Paterno tamen Cordi Noſtro charitate proximus efficitur. Quas ſanè Pontificiæ ſolicitudinis, & providentiæ partes cum a nemine deſiderari patiamur, qui verum Deum per veram fidem agnoſcat; peculiari ſibi illas vindicat jure Inclyta Cophtorum Natio, quæ præcipui cultus, ac Filialis obſequii, quo Romanam Eccleſiam omnium aliarum Matrem, & Magiſtram proſequitur, non ſemel luculenta, & perenni digna laude præbuit ſpecimina; Præſertim verò in Sacra Oecumenica Florentina Synodo, in qua fel: rec: Eugenio Papa IV. Prædeceſſore Noſtro expetitam diù Græcæ Latinæque Eccleſiæ Unionem promovente, veteri ejuſdem Unionis incendi deſiderio viſa eſt, palamque edocuit, oportere membra ſub uno in Terris Capite indiviſa conſiſtere. In ipſum quoque teſtata eſt Succeſſoribus Romanis Pontificibus Pio IV., & Gre-

& Gregorio XIII. omni conatu in præmissæ Unionis scopum enitentibus; Ac apertiùs etiam Clemen. VIII., ad quem solemni, & honorifica decreta Legatione, obsequentis animi, ac devotæ in Romanam Ecclesiam voluntatis publica exhibuit Testimonia.

Hanc quoque egregiam propensionem adhærendi Romanæ Ecclesiæ planè perspectam habuit alter Noster Prædecessor Urbanus Papa VIII., qui zelo, & sedulitate pari in id potissimum incubuit, ut prædicta Ecclesiarum Unio indissolubili charitatis fœdere pro virili parte firmaretur. Alacriores tamen præ omnium rationum momentis ad hanc exequendam Pastoralis Officii partem Nos effecit jampridem concepta, intimeque Cordi Nostro infixa spes majoris incrementi Catholicæ Religionis, & lucri Animarum, quibus erudiendis in Superiori, ac Inferiori Ægypto, & in Urbe Principe Cairo strenuam, invictamque navant operam Apostolici Missionarii ex Franciscana ut pluri-

mum Familia adlecti, qui nullo laborum aſpectu territi, ſed induti fortitudine ex Alto, in ſumma rerum, ac temporum difficultate Nationem illam toto olim Orbe Terrarum celeberrimam, nunc verò aſſiduis ærumnis attritam, ac penè confectam, verbo vitæ informant, vigileſque laborant, ut novi in diem palmites in Vineam Domini traducantur.

Adhibitis itaque in conſilium nonnullis Venerabilibus Fratribus S. R. E. Cardinalibus, Dilectiſque Filiis Conſultoribus in Congregatione Supremæ, & Univerſalis Inquiſitionis contra hæreticam pravitatem conſidentibus, exquiſitiſque, quò maturius deliberare poſſemus, aliorum etiam doctrinâ & prudentiâ præſtantium Virorum ſuffragiis, eorumque præſertim, quibus Orientalium mores, Ritus, & Inſtituta longo uſu & experientia eſſent cognita, planeque perſpecta, privati Noſtri laboris acceſſione, ſingulorum ſententias ſcripto traditas expendimus, atque libravimus. Cum tamen ad

ſin-

ſingula definienda dubia in præſentiarum quamplurima deſiderentur; idcirco hæc Apoſtolica ſcripta Miſſionariis exhibenda mandavimus, ut ea, quæ definitivo reliquorum dubiorum judicio facem quodammodo præferre valent, ad Noſtri Apoſtolatus auditum quamprimum deducenda curent.

DUB. I. *Cum Fideles Cophti Catholicam profitentes Religionem a Baptiſmo Ritu Eccleſiæ Latinæ collato hoc potiſſimum nomine abhorreant, quod Baptizatis una ſimul non conferatur Sacramentum Confirmationis: Quæritur, an in caſu, quo Sacerdos Ritus Cophti commodè adiri nequeat, permittendum ſit PP. Miſſioſionariis illico poſt Baptiſmum Confirmationem conferre?*

DUB. II. *An Parochis Ritus Cophti, qui a Schiſmate redeunt ad Catholicæ Eccleſiæ Unitatem, tribuenda ſit facultas adminiſtrandi Catholicis Sacramenta*

 Pa-

Parochialia, quæ prius potiebantur inter Schismaticos; quamvis eadem administratio, nullo existente Parocho Catholico, demandata sit Patribus Missionariis?

DUB. III. *An Cophtis proprio Ritu in ætate puerili ad Diaconatus Ordinem promotis, ubi legitima ad contrahendum Matrimonium ætas advenerit, liceat nedum primum, sed alterum quoque inire Matrimonium vi dispensationis obtentæ a Patribus Missionariis absque ullo speciali Indulto Apostolico?*

DUB. IV. *An dicti Diaconi Officium Divinum recitare teneantur?*

Quod attinet ad *primum*, planè compertum Nobis est, veteri more, & discip'ina invaluisse apudCophtos, ut abluti Sacro Regenerationis Lavacro illico ab eodem Sacerdote post absolutas Baptismatis Cœremonias Sacro Chrismate liniantur, ut præ aliis testatur Thomas a Jesu *in suo Tractatu de Conversione Gentium lib.* 7.

lib. 7. *cap.* 7. De ſimultanea tamen utriuſque Sacramenti adminiſtratione non una eademque fuit agendi ratio cum Græcis apud Orientales Eccleſias reſidentibus, & illis, qui commorantur in Italia, & Inſulis eidem adjacentibus. Quemadmodum enim Græcis Incolis Italiæ expreſſe vetita eſt adminiſtratio utriuſque Sacramenti ab eodem Miniſtro contemporanee facienda; Ita patientia quadam, & facilitate Sedis Apoſtolicæ factum eſt, ut unum, & alterum Sacramentum ab eodem Sacerdote in Oriente Græcis conferretur; Nec defuere idcirco Theologi, qui hujuſmodi tolerantiæ veſtem, & imaginem tacitæ Diſpenſationis obducerent.

Quo opportune præmiſſo, apte diſtinguenda ſunt, diverſoque jure cenſenda duo, quæ exinde profluunt, extrema: Aliud enim eſt, quod Cophti ex Indulgentia Apoſtolicæ Sedis licitam ſibi adſtruant collationem utriuſque Sacramenti ſervato Orientalis Eccleſiæ Ritu, ab eadem Apoſtolica Sede non expreſſe vetito,

ſed tolerato: Longe verò diverſum, quod tolerantiam in pejorem partem detorquentes abhorreant a Baptiſmo Ritu Latino collato, hoc potiſſimum nomine, quod ſeorſim a Confirmatione adminiſtretur. Idcirco ſicuti lenitati, & patientiæ Sedis Apoſtolicæ conſonum videri poteſt, quod Cophti in ſuo jamdiù recepto, & ab eadem Sede tolerato uſu perſeverent; Ita ferendum non eſt, quod Baptiſmum Ritu Latino, & ſeorſim a Confirmatione collatum acerbo, alienoque animo perhorreſcant.

Præterea licet apud Occidentales etiam Eccleſias in more poſita quandoque fuerit Baptiſmatis, & Confirmationis ſimultanea collatio, & hæc conſuetudo in aliquibus Diœceſibus anteacto tempore inoleverit, juxta exempla relata a *Vicecomite in Tract. de Confirmat. cap.* 14., & a *Martene de antiqu. Eccleſ. Rit. lib.* 1. *cap.* 2. *art.* 1.: Nihilominus abrogato prorſus a Romana Eccleſia aliarum Matre, & Magiſtra hujuſmodi more, conſultiſſimis Summorum Ponti-

tifi-

tificum Decretis provide cautum eſt, ut renatis Fonte Baptiſmatis conferretur Sacramentum Confirmationis in ea ſolum ætate, in qua Fideles, evacuatis, quæ erant parvuli, intelligerent, tantum inter ſe differre Baptiſmum & Confirmationem, quantum in naturali vita diſtat generatio ab incremento; ſeque per Baptiſmum fuiſſe quidem ad militiam receptos, per Confirmationem verò ad pugnam roboratos; & ad perferendos agones per Gratiam inſtructos. Ex quo fit, ut rigidè animadverti in eos oporteat, ſi qui forte ſanctioris hujuſce diſciplinæ inſtituta refugerent, aut contemnerent; omnemque curam adhibendam eſſe, ut ab errore, & cæcitate, Eccleſiæ Latinæ adeo injurioſa, retrahantur.

Verùm attributa, juxta propoſitum thema, Sacerdotibus Latinis facultate conferendi ſtatim poſt Baptiſmum, Confirmationem, tantum abeſt, ut Orientales captivari poſſint in obſequium veritatis, ut immò animo ſemper obfirmatiore ſuæ adhære-

rent ſententiæ, erga quam facilem ſe, ac pronam Apoſtolica Sedes exhiberet. Præterea Hæretici, & Schiſmatici, qui improbo, pravoque ut plurimum ingenio Catholicorum facta interpretantur, vel inconſtantiæ notam inurerent Latinis a ſuſcepta ſemel, probataque diſciplina deflectentibus; vel ſuo exemplo eos commoviſſe, & in ſuas traxiſſe partes ſuperbe dictitarent, ipſa temere vertentes officia pietatis in elationis argumentum.

Si itaque ea ſit Nationis Cophtæ conditio, ut Fideli Populo Confirmatio adminiſtrari nequeat ab Epiſcopis, quibus hujus Sacramenti adminiſtrandi ordinaria poteſtas commiſſa eſt; minime Nos latet, eandem adminiſtrandæ Confirmationis poteſtatem ex Indulto Apoſtolico ad Sacerdotem, vel Miſſionarium pro modo neceſſitatis quandoque deferri poſſe. Hujuſmodi delegatio non nova, nec inuſitata videri debet; cum S. Gregorii Magni, aliorumque Romanorum Pontificum Noſtrorum Præ-

de-

decessorum sanctissimis innitatur exemplis. Cum enim sæpe contigerit, Christifideles, Pastoris solatio esse destitutos, & Episcopis ob distantiam locorum impossibile, vel difficile admodum fuerit Populorum necessitatibus præsentes fieri; in hanc partem Episcopalis Ministerii vocati sunt Sacerdotes, dummodo uterentur Chrismate ab Episcopo ritè benedicto, & consecrato: Ne alias contingeret, Fideles rem sanctitatis plenam cunctando negligere, vel decedere sine hoc Sacramento divinis muneribus cumulato, & ad nostram sanctificationem instituto.

Apostolici igitur Missionarii, non suæ authoritatis incremento, sed lucro tantùm Animarum inhiantes, qua par est sedulitate, & diligentia inquirant, an Catholico Gregi, super quo vigilias custodiunt, desit præsentia Pastoris; an difficilis, vel impossibilis sit frequens illius accessus; an fidelis Populus in casu necessitatis versetur; & an demum circumstantiæ in unum collectæ præmissis

con-

consonent exemplis, ac parem exposcant providentiam. Integra porro, sinceraque fide ea omnia quamprimum renuncient Sanctæ Sedi, ut re tota sedulo cognita, intimeque perspecta, deliberare possit, an, & cui potissimum Presbytero, tamquam Ministro extraordinario, tribuenda sit hæc authoritas confirmandi, & Episcopale hoc munus obeundi.

Ipsi interim Missionarii, quibus datum est exhortari in doctrina sana, & eos, qui contradicunt, arguere, satagant, ut fidelis Populus ab errore ad veritatem, ab odio ad obsequium erga Baptismum Ecclesiæ Latinæ reducatur, utque Gens illa tandem agnoscat, pia sanctaque ordinatione fuisse dispositum, ut seorsim a Baptismate conferretur Sacramentum Confirmationis iis, qui in provectiori essent ætate, & ad percipiendam virtutem Sacramenti accommodata.

Hæc quoad primum Dubium. Quo verò ad secundum, licet in sui primordio Catholica Ecclesia hære-

sim

ſim ejurantibus non ſemel oſtenderit dura, ut eos potaret vino compunctionis; ideoque promotos ad Sacros Ordines ſolius Laicæ Communionis participes voluerit; ab hac tamen ſeveritate judicii ſucceſſivis temporibus temperatum eſt, & ipſi Nicenæ Synodi Patres *Canone* 8. ultro conſenſere, quod Novatiani in Sacris Ordinibus conſtituti, ab errore in ſemitam veritatis reduces, nedum permanerent in Ordine Clericali, ſed etiam obtentarum Dignitatum honore (providis tamen adjectis legibus) fruerentur. Hanc quoque piæ Matris Eccleſiæ lenitatem in amplexum Filiorum occurrentis, experti ſunt Donatiſtæ. Siquidem Catholici Præſules, qui gemino adſtipulante Edicto Marcellini Proconſulis eos pro agenda Religionis cauſa advocaverant in illum Conventum Eccleſiaſticis monumentis tantopere celebratum, quo facilius ad veræ Fidei cultum, & unitatem allicerent, retentionem gradus Epiſcopalis antea adepti, veluti quod-

dam

dam conciliandæ pacis præliminare, illis conſulto obtulere.

Præclara hæc lenitatis argumenta attento Nobiſcum animo repetentes, æquum viſum eſt, ut Parochi Ritus Cophti, valide tamen ac rite ordinati, qui ex atra errorum, in quibus verſabantur, caligine, in lucem Catholicæ veritatis emergunt, capaces ſint etiam inter Catholicos Adminiſtrationis Sacramentorum Parochialium, quâ prius in Schiſmate potiebantur, quamvis hæc ipſa ſpiritualis authoritas, nullo exiſtente Parocho Catholico, tributa etiam ſit PP. Miſſionariis, & ab illis exerceatur. Hanc autem capacitatem, quæ ſingulis ineſt, ita temperandam eſſe decernimus, ut non omnes indiſtinƈte hoc Paſtorale munus ſibi aſſumant, ſed ii tantùm, quos Vicarius Generalis Dominico Gregi præfecerit; qui pietate, caſtis moribus conſpicui ſint; qui bonorum exemplo præluceant; & in quorum reditu ad Eccleſiam nihil fiƈtum, aut ſimulatum, ſed certum ſinceræ Con-

ver-

verſionis indicium deprehendatur. Præterea qui a Vicario Generali inter alios præelecti fuerint, abſtineant ab exercitio dictæ Authoritatis, quouſque non reportaverint neceſſariam in utroque foro abſolutionem, rehabilitationem, nec non diſpenſationem ab Irregularitate, Cenſuris, & pœnis, lapſis in Hæreſim canonicè inflictis. Ritu præterea Catholico adminiſtrent Sacramenta. Nullum eiſdem cum Schiſmaticis in Divinis ſit conſortium, ex quo hæreſis, pravæque mentis ſuſpicio ſuboriatur: Sed interjecto cum Schiſmaticis pariete, corde puro, conſcientia bona, fide non ficta, præcepta Matris Eccleſiæ, quæ denuo eos in Chriſto genuit, intemerate cuſtodiant.

Ex hac porrò indulgentia uberem in dies ſpiritualium gaudiorum meſſem expectamus, lucrum ſcilicet Animarum ad gremium Eccleſiæ redeuntium: Probè enim intelligent, Nos Paſtoris Jeſu Chriſti vicem in Terris tenentes, tantùm quærere, & ſalvum velle, quod perierat; Oveſ-

que

que inventas non virgâ timoris, sed officio charitatis ad Ovile congregare.

Nec conqueri jure poterunt Missionarii suam authoritatem hoc pacto videri imminutam, si oportune in memoriam revocaverint, quæ ab eorum Patre, & Institutore S. Francisco in suo Testamento scripta leguntur: *Et si haberem tantam sapientiam, quantam Salomon habuit, & invenirem pauperculos Sacerdotes in Parochiis, in quibus morantur, nolo contra eorum voluntatem prædicare.* Cui sententiæ consona sunt documenta S. Bonaventuræ in suo Tractatu: *Quare Fratres Minores prædicent: Temperatissimè*, inquit Sanctus Doctor, *dispofuit divina Sapientia, & instituit Sedes Apostolica, ut per Ordines prænotatos in prædicatione, & confessione defectus Cleri suppleatur, & Animæ salventur, & nec in spiritualibus, nec in temporalibus Jus Clericorum aliquatenus minuatur.* Parique censurâ in simili negocio, cum Græcis Melchitis nuperrimè di-

discusso, a Nobis definitum est: *Licere tantùm Fratribus Ordinis Minorum Sancti Francisci Custodiæ Terræ Sanctæ Parochialia munia obire circa Græcos Melchitas, eisque Sacramenta administrare in iis locorum, & temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum, aut alium Antistitem Græci Ritus.*

Neque etiam perperam timeant Missionarii sibi in Vinea Domini tanquam Operariis tota die otiosis, & a bono opere torpentibus nullam, & exiguam occasionem impendendi laboris esse relictam. Prædicandum est ab illis sanctum Christi Evangelium, & docenda Mysteria Christiano Homini necessaria ad æternam salutem; explicanda vitia, quæ declinare, virtutes, quas sequi oporteat; adhibenda medela sauciatis per Sacramentum Pœnitentiæ; Tum alia quoque administranda sunt Sacramenta in subsidium Presbyterorum Ritus Cophti; nihil demum derelinquendum est, quod ad Animarum salutem, & Religionis incrementum pertinere pos-

possit. Potissima tamen solicitudo conferenda est, ut Sacerdotes Cophti a Fidei unitate, rectâque semitâ declinantes, erroris depulsa caligine ad unionem, & amplexum Catholicæ Ecclesiæ revocentur, eorumque numerus augeatur; hoc enim pacto Vinea Domini Sabaoth reflorescet, optatumque fructum salutis, benedicente Domino, dabit in tempore suo.

Ad tertium, & quartum Dubium gradientes, pro faciliori & accuratiori illorum examine juvat præmittere, verificari practicè, & in concreto apud Cophtos, quod in abstracto, & pro suo ingenio disputant inter se Latini Theologi, & Canonistæ de Ordine sacro Infanti ante rationis usum, vel ante pubertatem collato. Præmaturam hujusmodi Ordinationem apud Cophtos veteri usu, & disciplina invaluisse testatur P. Thomas a Jesu *dicto Oper. de Convers. Gent. lib. 7. pag. 361.*: *Conferuntur*, inquit, *Ordines*, *excepto Presbyteratu*, *omni ætati*, *etiam imme-*

mediatè post Baptismum Parvulis, simulque dantur Tonsura, & quatuor Gradus, & Diaconatus, & Subdiaconatus; nec hisce conferendis interstitia, vel tempora particularia determinata sunt. Ubi Sacros Ordines recipiunt, castitatem, & abstinentiam pollicentur, jejunare videlicet diebus Mercurii, & Veneris, & tempore Adventus, & Quadragesimæ &c. Insuper etiam Quadragesimis Apostolorum Petri & Pauli, & Assumptionis. Quando autem Infantulis, aut Pueris Sacri Ordines conferuntur, pro eis spondent, & hæc vota observant ipsorum Parentes, donec decimum sextum ætatis Annum, aut circiter exegerint.

Hanc quoque vigentem inter Cophtos consuetudinem assumendi ad Ordinem Diaconatus constitutos in ætate infantili, confirmat suo testimonio Carolus Franciscus a Breno *in Manuali Mission. Oriental. tom.* 1. *lib.* 3. *cap.* 2. *num.* 5.; idemque usus evincitur ex litteris P. Beruat. Missionarii Societatis Jesu datis Anno 1706.

Cai-

Cairo ad P. Solerium magni nominis, probatæque doctrinæ Bollandistam; memoratis in iisdem litteris *Cophtorum*, seu *Jacobitarum* moribus, & institutis, advertit, Diaconos promotos in ætate sex, vel septem Annorum in immensum excrevisse numerum, cæteroquin necessarium, ne Ecclesia debitis fraudetur obsequiis; neve Divina Mysteria absque decenti Ministrorum cultu, & frequentia celebrentur; quemadmodum videre est *in continuatione Bollandi tom. 5. Mens. Jun. pag.* 132.

Nemo adeo rudis est, qui ignoret in Ecclesia Occidentali diversos Ordines, & Ministrorum Gradus fuisse institutos, & in sua ritè tempora dispositos. Primâ etenim Tonsurâ initiandi sunt præditi usu rationis, qui in septimo ætatis Anno præsumitur. Minoribus verò Ordinibus licèt determinata ætas a Sacris Canonibus præstituta non sit, adhuc a septimo ad decimum quartum Annum conferri solent, concurrentibus tamen in Ordinando qualitatibus de-

fide-

ſideratis a Tridentino *ſeſſ.* 23. *de Reformat. cap.* 5. *&* 11. Porro ejuſdem Tridentinæ Synodi lege cautum eſt, ad Subdiaconatum ætatem vigeſimi ſecundi Anni, ad Diaconatum vigeſimi tertii, ad Presbyteratum vigeſimi quinti, ad Epiſcopatum trigeſimi eſſe neceſſariam; eo tantùm inter Sacros Ordines & Epiſcopatum recurrente diſcrimine, quod pro Sacris Ordinibus ſatis ſit unius, vel alterius reſpectivè Anni inchoatio, pro Epiſcopatu verò complementum trigeſimi Anni requiratur. Si tamen in hujuſmodi providè inſtitutarum Legum contemptum contingeret fortaſſe ab Epiſcopo legitima authoritate ſuffulto non ſolùm Minores, ſed etiam Sacros Ordines Infanti conferri; concordi Theologorum, & Canoniſtarum ſuffragio definitum eſt, *validam*, ſed *illicitam* cenſeri hanc Ordinationem, dummodò nullo laboret ſubſtantiali defectu materiæ, formæ, & intentionis in Epiſcopo Ordinante; non attentâ contrariâ ſententiâ, quæ raros habet aſſeclas, & quæ ſupre-

premis Tribunalibus, & Congregationibus Urbis numquam arrisit.

Æquè tamen certum, & exploratum est, per hanc Ordinum collationem non subjici Promotos obligationi servandæ Castitatis, nec aliis oneribus ab Ecclesia impositis; cum electio status a libera cujusque pendeat voluntate, & Altissimo nostra, non autem aliena vota reddere teneamur. Obsolevit enim vetus illa Ecclesiæ Disciplina, quæ coactè, aut per vim Promotos ad Sacerdotium, &Episcopatum duro subjiciebat jugo servitutis, & observationis onerum, & legum cuicumque Ordini impositarum, spretâ quavis protestatione Ordinati, vel Promoti contra vim illatam, spretâque declaratione animi a suscepto Ordine abhorrentis. Insuper licèt usque ad sæculum duodecimum consueverint Parentes Filios in infantili ætate positos in sacris Monachorum Cœnobiis devovere, & Divino Famulatui mancipare, perpetuò vetito egressu è septis Monachorum; attamen mitioribus Clemen-

mentis III., Cæleſtini III., & Tridentinæ Synodi decretis abrogata fuit Lex illa, contra quam naturæ, & liberi arbitrii jura clamare videbantur.

Non deſunt tamen graves Theologi, qui accuratiori etiam examine rem intimè ſcrutentur: Ajunt ſiquidem, Infantes promotos ad Sacros Ordines, ubi ſui compotes jam fuerint, diſertè eſſe interrogandos ſuper intentione permanendi, nec ne, in Ordine ſibi collato. Si firmo deliberatoque animo palam aſſenſerint; eo caſu cenſent eos obſtringi voto Caſtitatis: ſin minus, licitum ſit eiſdem ad ſæcularia vota tranſire, ſuſpensâ exercendi Ordinis poteſtate.

Alium expendunt caſum Theologi, Ordinis ſuſcepti poſt uſum rationis, ſed ante pubertatem. Affirmant, ita Ordinatum tunc solùm obligari voto ſervandæ Caſtitatis, quando Ordinationem *expreſsè* ratam habuerit, vel *tacitè* aliquo exteriori ſigno, puta quia miniſtraverit in Ordine ſuſcepto, vel quia penſum

diurnum horarum Canonicarum more aliorum absolverit: Quousque ratihabitio non superveniat, iidem Theologi nullam Ordinato imponunt obligationem recitationis Officii Divini; immò censent tamdiu interdictum exercitium Ordinis suscepti, quamdiu Ordinatus in ætate impuberi attingat alteram ætatem a sacris Canonibus promovendis ritè præstitutam.

Expensa huc usque in abstracto ad tramites Legum Canonicarum, quibus Ecclesia Occidentalis informatur, facilem viam sternunt resolutioni non solum tertii Dubii, in quo quæritur: *An Diaconis Ritus Cophti licitæ sint primæ, & ulteriores Nuptiæ*; sed etiam quarti, in quo quæritur: *An Diaconi teneantur Divinum Officium recitare*.

Et sanè si Missionarii, qui Dubia proponunt, ultro consentiunt, apud Cophtos Ecclesiasticam Hierarchiam perseverare in suis Ordinibus, & gradibus aptè dispositam; si sacræ illæ Ordinationes nullo laborant

borant ſubſtantiali defectu ex parte materiæ, vel formæ; ſi demùm ſublato illo, qui olim aderat, diſſidentium opinionum conflictu, nemo eſt, qui hodie validam non fateatur Ordinationem a Miniſtro etiam Schiſmatico factam: Neceſſariò ſequitur, ut quemadmodum in Eccleſiis Occidentalibus *validè* conferuntur Ordines Sacri etiam Infantibus; ita Cophtis ſacer Diaconatus Ordo in infantili ætate *validè* conferatur.

Immo ſi in Eccleſia Occidentali, ut præmiſſum eſt, eximuntur ab obligatione recitationis Divini Officii non ſolum Pueri, ſed etiam Impuberes aſſumpti adOrdinem ſacrum, niſi confirmata jam ætate ſuam Ordinationem expreſsè, vel tacitè ratam habeant; Ex paritate rationis idem ferendum eſt in hac quoque parte judicium de Diaconis Ritu Cophto in tenera ætate ordinatis, recurrente in uno, & in altero caſu defectu liberi aſſenſus ſingulis ad Electionem, & Profeſſionem ſtatus neceſſarii.

In Concilio Toletano II. relato

in Can. de iis dist. 28. ubi sermo instituitur de iis, *quos voluntas Parentum a primis Infantiæ Annis Clericatus Officio mancipavit*, hæc disciplinæ regula opportunè præscribitur: *Ubi octavum decimum ætatis suæ compleverint Annum, coram Cleri Plebisque conspectu voluntas eorum de expetendo Conjugio ab Episcopo perscrutetur, quibus si gratia Castitatis Deo inspirante placuerit, Subdiaconatus Ministerium, habita probatione Professionis suæ, a vigesimo Anno suscipiant &c. Quibus autem voluntas, propriæ interrogationis tempore, desiderium nubendi persuaserit, concessam ab Apostolo licentiam auferre non possumus*. Canonicæ hujus sanctionis Littera apertè edocet, Infantes a Parentibus Ecclesiasticis Ministeriis dedicatos, exacto decimo octavo Anno ab Episcopo interrogari oportere, an velint in sancto perseverare proposito, vel temporale inire Conjugium. Ab hujusmodi rectè agendi semita non deflectat Præfectus Missionis; sed Diaconos in prima

ma ætate ordinatos apertè interroget per se ipsum, si commodè fieri possit; sin minus, per alium a se deputatum, & quæ illorum sit mens, & voluntas diligenter exploret. Hæc porro interrogatio, & inquisitio fiat, postquam Diaconi *DECIMVM SEXTVM* ætatis Annum excesserint: consonum quippe est, Diaconos eo tempore deliberare, quo juxta Tridentini Decreta in quacumque Religione tam Virorum, quàm Mulierum solemnia Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ vota per Regularem Professionem emittuntur. Si completo decimo sexto Anno Interroganti responderint, nolle diutius in Diaconali Officio persistere; liceat illis primum, eoque legitimè soluto, alterum quoque inire Matrimonium. Certiores præterea fiant, nulla Ecclesiastica lege, vel præcepto ad recitandum Officium Divinum, vel preces a Clero Cophto usitatas compelli.

Nec turpe videri debet, aut indecorum, Diaconis a quavis Eccle-

siastica Lege solutis aditum ad iteratas Nuptias aperiri. Pro libertate secundi Matrimonii Sacræ clamant Literæ, & Doctoris Gentium saluberrima consilia. Ad Fœminas sermonem instituens Apostolus in *Epistola ad Romanos cap. 7. Si autem*, inquit, *mortuus fuerit Vir ejus, liberata est a lege Viri, ut non sit adultera, si fuerit cum alio Viro* : *Et in 2. ad Corinth. cap. 7. : Dico autem non Nuptis, & Viduis : Bonum est illis, si sic permaneant, sicut & Ego: Quod si non se continent, nubant : melius est enim nubere, quam uri*. Demum ad Timotheum *cap.* 5. Florentis ævi Viduas denuo ad Matrimonium, & ad sobolem procreandam hortatur, ne forte in contemptum Castitatis sordibus incontinentiæ coinquinentur. Qua freti authoritate Orientalis Ecclesiæ Patres graviter erroris arguunt, & tamquam hæreticos damnant, qui putant, post primæ Uxoris obitum nefas esse ad secunda vota transire, ut videre est apud Petrum Arcudium *de Concordia*

Ec-

Eccleſ. Occident. & Orient. lib. 7. *cap.* 27.

E contra ſi Diaconi Ritus Cophti, completo decimo ſexto anno, interroganti, & illorum voluntatem Inquirenti ſerio,ac deliberate reſponderint, velle ſe in adepto Ordine perſeverare,& eccleſiaſticis vacare muneribus; eo caſu ſub diſtricti ſeveritate judicii SECUNDÆ NUPTIÆ illis apertè interdicantur, clamante Apoſtolo ad Timotheum *cap.*3. *Diaconi ſint unius Uxoris Viri*. Inſuper, cum Perſonas Deo conſecratas maximè puritas, ſanctitaſque deceat, provide *Canones Apoſtolici* 17. & 18., quos præcipua veneratione, & cultu Eccleſia proſequitur, prohibent Epiſcopis, Presbyteris, & Diaconis nedum *bigamiam propriam*, quæ profluit ex ſecundo Matrimonio, ſed etiam *ſimilitudinariam* ortam ex primo Matrimonio cum Vidua,vel Corrupta contracto. Diſpoſita per Canones Apoſtolicos innovata fuerunt *in Canone* 3. Concilii Trullani, cujus authoritas licet in Eccleſia Occi-

dentali recepta non fit ; illam tamen Orientalis Ecclesia suscipit, & veneratur. Alexius Aristenius (magni nominis apud Orientales Auctor, quemadmodum Balsamon, & Zonaras inferiori loco citandi) præfati Canonis Trullani Glossator, ita scribit: *Illum, qui binis implicatus est Nuptiis post Baptismum, aut Pellicem retinet, aut Viduam, aut ab alio dimissam, aut Meretricem, aut Servam, aut Scenicam ducit, non posse Episcopum, aut Presbyterum, aut Diaconum, aut Hypodiaconum fieri, juxta decimum septimum, & decimum octavum Apostolorum Canones, decernunt.*

P. Bernat apud Bollandistas *loco citato* propiùs ad rem accedens testatur, Diaconos Cophtos vinculo secundi Matrimonii alligatos *adepto gradu excidere*, & ab Ordinis anteà collati ministerio suspendi. Nec sanè deest huic Disciplinæ satis firmum rationis præsidium. Cum enim Diaconi oportuno tempore interrogati, libero & deliberato actu vo-

lun-

luntatis ratam Ordinationem habuerint, & novum quoddam vitæ genus ratificando elegerint, ac professi fuerint; deliberato pariter voluntatis actu, censendi sunt, se subjecisse Legibus Ordini ratificato, & vitæ instituto necessariò connexis, ac Legi præsertim prohibenti secunda Connubia, & Bigamiam, adeo ut nefas sit a proposito resilire.

Toti hactenùs fuimus in examine secundarum Nuptiarum: Nunc verò aliqua *de primis* attingenda sunt, ut singulis propositi dubii partibus satisfiat.

Quamvis antiquissimo tempore, ad augendam Clericalis Militiæ Sanctitatem, utraque Ecclesia Occidentalis, & Orientalis æquè præscripserit, nedum Presbyteros, sed alios etiam in Sacris Ordinibus constitutos in perpetuo Cælibatu versari debere, & hanc custodiendæ Castitatis obligationem numquam remiserit aliarum Mater, & Magistra Romana Ecclesia: Secùs tamen contigit tractu temporis in Ecclesia Orienta-

ri, ut apertè evincitur ex *Can. aliter distinct. 31., cap. quæsitum de pœnit. & remiss., & cap. cum olim de Cleric. conjugat.* Quibus sanctionibus consonæ sunt Literæ Apostolicæ felic. record. Gregorii XIII. Prædecessoris Nostri datæ ad Patriarcham Maronitarum, legendæ apud Thomam a Jesu in supra memorato opere pag. 490. ibi: *Cum Stephanus Papa tradat, Orientalium veterem esse traditionem, ut eorum Sacerdotes Matrimonio copulati sint, cumque id illis numquam interdixerit Ecclesia, nec videtur interdicendum Maronitis: Lex enim Cælibatus semper gravis visa est Græcis, propterea Conjugium permissum est illis &c. Permittendum id itaque videtur Maronitis, dummodo ad Matrimonium non compellantur, qui cælibes esse vellent, sed ad id potius piis hortationibus inducantur.*

Junguntur Matrimonio Græci in Minoribus Ordinibus constituti, & Uxore retenta, ad majores Ordines, & ad Sacerdotii gradum

rite

rite promoventur. Ubi tamen contigerit, eos in Statu Cælibi Sacris Ordinibus insigniri, a quacumque spe contrahendi Matrimonii dejiciuntur, ut fuse edocet *Gloss. in Canon. Diaconi distinct.* 28.

Quin obstet declaratio, & protestatio de expetendo Conjugio in ipsa susceptione Ordinis Sacri emissa a Diaconis; qua concurrente, compatibiles videntur Nuptiæ cum simultaneo Diaconatus Ministerio, ad præscriptum *Canonis* 10. Concilii Ancyrani, relati *in Canon. Diaconi dist.* 28.: *Quicumque Diaconi constituti, in ipsa ordinatione protestati sunt, & dixerunt, oportere se Uxores ducere, cum non possint sic manere, ii si Uxorem postea duxerint, in ministerio maneant, eo quod hoc sit illis ab Episcopo concessum; si qui autem, hoc silentio præterito, & in Ordinatione, ut ita manerent, suscepti sunt, postea autem ad Matrimonium venerunt, ii a Diaconatu cessent*: Siquidem Balsamon, qui Canonem illum accurate expendit, expresse rejicit in illo dis-

posita, inquiens: *Hunc Canonem ne sequaris*; & innixus solidiori doctrinæ Sexti Canonis Synodi Trullanæ, inefficacem esse concludit assensum dictæ protestationi quoquo modo præstitum ab Episcopo Ordinante: *Sextus enim Canon* (sunt illius verba) *Synodi in Trullo deponendos decernit Presbyteros, & Diaconos, qui post Ordinationem matrimonium contraxerint. Quod fit autem contra Canones, nec ex permissione Episcopali, nec ex eo tantum, quod tacuerint, concedetur, ut quod consistere nequit.*

Eadem est quoque Sententia Zonaræ de Canone supra relato Concilii Ancyrani; immo ad removendam antinomiam duorum Canonum, nempe Ancyrani & Trullani, qui inter se colliduntur, sextæ Synodi Decreta sequenda proponit: *Cum igitur sibi invicem hi Canones manifeste adversentur, sextæ Synodi Canon, qui & posterior fuit, & magis cum Apostolico Canone consentit, servari debet*: Nec diversimode etiam sentit Aristenius, qui in hoc authoritatum

con-

conflictu adhæret partibus Concilii Trullani; Ait enim: *Sed huic Canoni opponitur sextus sextæ Synodi Canon, non omnino ei, qui Cælebs ad Hypodiaconi, aut Diaconi, aut Presbyteri gradum venit, concedens Matrimonio sibi Fœminam conjungere, sed eum, qui hoc ausus fuerit, deponi jubens. Et vim retinet ille Canon; sed hic in desuetudinem abiit.*

Diù multumque agitata est inter Theologos controversia illa, plena jurgii, ac dissidii: An solum illicitum, vel potiùs illicitum, & invalidum reputari deberet Matrimonium initum in Ecclesia *Orientali* post collationem Sacrorum Ordinum, quemadmodum nullum, & irritum reputatur in Ecclesia *Occidentali*. Placuit sane pluribus, *validum*, sed *illicitum* censeri debere hujusmodi matrimonium, tum quia Canonicæ Sanctiones, & Decreta Ecclesiæ Occidentalis illud irritantia, protendi non possunt indole sua ad Ecclesiam Orientalem; Tum quia Canones Synodi Trullanæ, quorum semper a Græ-

cis

cis commendata fuit authoritas, nullibi expresse annullant, & irritant matrimonium post Sacros Ordines contractum. Strenuè contra pugnarunt alii pro omnimoda invaliditate; Et saniori certè consilio, utpote tuentes sententiam majoribus suffragiis suffultam, & menti Congregationum Urbis consentaneam. Nullitatem Matrimonii satis erui posse judicarunt ex ipso *Canone* 3. Concilii Trullani his verbis: *Et nefario videlicet dissoluto Conjugio.*

Favet etiam eidem Sententiæ authoritas Imperatoris Justiniani, qui in Codice a Gothofredo illustrato *lib. primo de Episc. & Cleric. Novell.* 45. hujusmodi Nuptias nefarias, & incestuosas appellat, & soboli inde procreatæ notam illegitimitatis, & turpem paternæ incontinentiæ maculam inurit. Et licet in Juribus Ecclesiasticis Potestati Laicæ sola relicta sit gloria obsequendi, non authoritas imperandi; In subjecto tamen casu loquitur Imperator relative ad Sacros Canones, ibi: *quæ & Sacris*

visa

visa sunt Canonibus.

Omnia itaque in unum perstringentes, si ex hucusque dictis Græcis ad Ordines sacros jam promotis expresse vetitæ sunt non solùm *secundæ*, sed *primæ* etiam Nuptiæ; Pari sanè jure in proposito themate prohibenda est Diaconis Ordinatis in tenera ætate celebratio *quarumcumque Nuptiarum*, postquam ipsi in ætate jam confirmata, serio deliberatoque animo consensere in Ordinationem jamdiù susceptam, illamque publica declaratione ratificarunt; proindeque Patribus Missionariis omnis adimitur potestas super hoc dispensandi.

Nec opitulari quoquo modo potest Cophtis salutare propositum ejurandi Schismaticorum errores, seque devovendi ex animo unioni Catholicæ Romanæ Ecclesiæ. Si enim divina tantùm adspirante aura, nulloque humano impellente consilio, in piæ Matris gremium se receperint, & ad Nos confugerint; facilè etiam intelligent, ejusdem Catholicæ Ec-

cle-

clesiæ disciplinæ, & observantiæ eos conformari oportere; Ideoque subjici legi Cælibatus, quam Promoti ad Ordines sacros, sive Latini sint, sive Græci, in Romana Ecclesia sanctè, & inviolatè custodiunt.

Imminet etiam Diaconis ratam habentibus suam Ordinationem onus dietim recitandi Officium Divinum; de quo instituitur quæstio *in quarto Dubio*.

In Ecclesia Occidentis imposita est Presbyteris, Diaconis, & Subdiaconis dicta obligatio, quamvis nullum Ecclesiasticum Beneficium fuerint assequuti. Cohæret enim Ordini Sacro diurnum pensum Horarum Canonicarum; Illudque veteri traditione acceptum, & immemorabili consuetudine in more positum fuisse, docet communior Theologorum opinio. Quantum assequi potuimus conjectura, & testimonio Monachorum Ritus Cophti in Urbe degentium, quos ea de re percontari non prætermisimus, Diaconi, Subdiaconi, & Presbyteri Ecclesiæ Orientis

entis nulla lege expressa, Canone, aut Concilii Decreto adiguntur ad recitationem Officii Divini; Quia verò positi in hujusmodi ministerii gradibus tenentur Omnipotenti Deo orationes, & sacrificium laudis offerre, etiam apud Orientales laudabilis invaluit consuetudo recitandi Divinum Officium.

Memoriæ proditum est, Patriarcham Maronitarum plura proposuisse Dubia Prædecessori nostro Gregorio XIII., ut supremo illius, & Apostolicæ Sedis judicio definirentur. Legitur §. 6. hoc potissimum: *Creamus*, inquit Patriarcha, *Pueros quinque, vel sex Annorum Subdiaconos sine obligatione legendi Horas Canonicas*: En Apostolica Definitio relata in sæpe memorato Opere P. Thomæ a Jesu: *Tenentur etiam omnes Ordinati ad Horas Canonicas, saltem illi Nationi consuetas, & a Viris doctis recognitas, non solùm Beneficiati, sed etiam, qui sunt in Sacris sine Beneficio*. Qua de re, si Disciplina Ecclesiæ Orientalis subjicit obli-

obligationi, & præcepto recitandi Officium Divinum *more Nationis* generatim omnes in Sacro Ordine constitutos; Eadem sanè obligatio, idemque præceptum persolvendi Horas Canonicas *more suæ Nationis* afficiet Diaconos Cophtos, qui per solemnem ratificationem tempore habili emissam denuo assensum præstitere Ordini Sacro in infantili ætate suscepto.

Satis hæc videri possunt pro examine tertii, & quarti dubii, semper tamen præ oculis habita firmiterque retenta hypothesi, quod quæstio usque modo instituta referenda sit ad Diaconos ordinatos in prima ætate Ritu Cophto inter Schismaticos, qui post reditum ad Orthodoxam Ecclesiam, & post ratihabitionem Ordinis factam apud Catholicos in statu cælibi, vindicent sibi postea legitimi Jura Conjugii.

At suspicari Nobis non temerè licet, crebrius in praxi alium dari casum a præmissa hypothesi longè diversum. Sæpissimè etenim contin-

git, a Diaconis apud Schiſmaticos in ætate infantili ordinatis, ubi ætas adolevit, ratam haberi apud eoſdem Schiſmaticos Ordinationem, ſi non expreſsè, ſaltem tacitè, v. g. miniſtrando in Ordine ſuſcepto, & ab ipſis ſubindè contrahi Matrimonium. Demum ab erroribus, in quibus verſantur, quærunt in ſinu Catholicæ Eccleſiæ ſalutare perfugium, ſub ſpe tamen obtinendæ Diſpenſationis ſuper Matrimonio jam inito, ut in ſtatu conjugali legitimè perſeverent.

Caſus iſte quò frequentior eſt, eò etiam explicatu difficilior. Etenim ſi ad tramites jam expenſarum rationum ipſo jure irrita ſunt Matrimonia poſt Ordinem Sacrum contracta; neceſſariò ſequitur, Diaconos in reditu a ſchiſmate ad unitatem Eccleſiæ non poſſe pedes tenere in diverſis, unum in Divinis, alterum in carnalibus, ſed illico ſeparari debere a quovis Uxoris conſortio. Quis erit tamen, qui non agnoſcat, ac fateatur, hanc ſeparationem gravem obicem obtrudere properantibus in

viam

viam salutis, ac plurimum obstare, ne inita de Conversione consilia ad exitum perducantur?

E contra verò si facilè cùm Diaconis dispensetur in Matrimonio post Sacrum Ordinem contracto (quod tamen omnino novum, ac inusitatum non esset, ut perperam nonnulli arbitrantur) ineluctabiles sese objiciunt difficultates in dicta Dispensatione exequutioni demandanda. Siquidem cùm apud Fideles etiam Ecclesiæ Orientalis nulla sint, & irrita Matrimonia post Ordines Sacros celebrata; dispensatio grave illis scandalum ingereret, & acerbè quererentur, maximum infligi vulnus Ecclesiasticæ disciplinæ. Insuper cum res sit de Matrimonio in radice nullo; Dispensatio suffragari non posset, nisi renovato, ac denuo in faciem Ecclesiæ ritè præstito a Conjugibus consensu. Hanc verò renovationem consensus novam omnino putarent Cophti, vel fortasse refugerent, tamquam plenam aleæ, probè intelligentes, unum, & alterum Conjugem

posse

posse pro libito abstinere a præstando assensu, immo potiri facultate se se in libertatem vindicandi.

Cæterum, ut mox innuimus, indubiis Ecclesiasticæ Historiæ monumentis edocemur, alias dispensatum fuisse, ut Orientales ad Unitatem redeuntes perseverarent in fœdere Matrimonii post Sacros Ordines contracti. Exemplum hujusmodi Dispensationis exhibent Apostolicæ Literæ fel. rec. Innocentii IV. Prædecessoris Nostri Anno 1244. datæ ad Magistrum, & Priorem Fratrum Prædicatorum Terræ Sanctæ, quibus idem Pontifex inter alia indulget, ut per Fratres dicti Ordinis, *qui deputantur ad prædicandum Jacobitis, Neostritis, Giorgianis, Græcis, Armenis, Maronitis, Mossolinis, aliisque Nationibus in Partibus Orientalibus constitutis &c. dispensari valeat, ut illi ex Nationibus numeratis, qui post susceptionem Sacrorum Ordinum, vel in gradibus, & casibus a Divina minimè Lege prohibitis, Matrimonia contraxerunt, rema-*

maneant in eiſdem : Extat dictarum literarum Exemplar authenticum Romæ in Archivo Ordinis, exſcriptum ad fidem Autographi aſſervati in Cœnobio Viterbienſi, ut videre eſt in noviſſimo Bullario Dominicano edito, & illuſtrato ab Antonino Bremond dicti Ordinis Alumno *tom.* 1. *pag.* 136.

Sed hæc exempla tanti non ſunt, ut Nos ſtatim ea ſequi velimus. In hoc gravi negocio, in quo multa deſunt, quæ ſcitu digna ſunt, hæremus adhuc; & præcipuum Pontificiæ ſolicitudinis munus eſſe intelligimus, nihil intentatum relinquere, quod ad ſingulas circumſtantias enucleatè aſſequendas pertinere poſſit,

Partes erunt igitur Vicarii Generalis, ac Præfecti Miſſionis, cæterorumque Miſſionariorum, ad quos præſentem Inſtructionem deferri volumus, Articulis infra ſubjectis congruum, ac dilucidum exhibere reſponſum, Noſque certiores quam primum efficere, ut tandem firmo, ut ajunt, pede deliberare poſſimus.

I. An

I. An ſpes ulla affulgeat proximi reditus alicujus Epiſcopi ad ſinceram cum Catholica Eccleſia Unitatem.

II. An rebus in eo, in quo hodie ſunt, ſtatu manentibus, expediat, tribui uni, vel pluribus Presbyteris facultatem extraordinariam adminiſtrandi Sacramentum Confirmationis: Cui, vel quibus dicta facultas tutò delegari poſſit, ut Sacro Chriſmate præcipue liniantur Filii orti a Parentibus Catholicis poſt hæreſim ejuratam, & abluti Sacro Baptiſmate, ſaltem a Sacerdote Latino?

III. An in caſu conceſſionis hujuſmodi facultatis, expediat monere Sacerdotes, ne ea utantur adminiſtrando Confirmationem Infantibus immediate poſt Baptiſmum (niſi in caſu neceſſitatis), ſed in ea tantum ætate, qua Confirmandus virtutem Sacramenti valeat mente percipere?

IV. An Diaconi Ritus Cophti attingant hodie eximium illum numerum, qui a Scriptoribus præfertur? An Diaconi ordinati in ætate puerili, miniſtrent adulti in Orden

ſu-

suſcepto, & in ſtatu cælibi, itaut inferri poſſit, eos ante Nuptias ratam Ordinationem habere; Cum compertum ſit, teſte P. Benart, *eos a Puero functionibus Eccleſiaſticis aſſueſcere*, & in magno numero ordinari, *ne aliquando deſint, qui Eccleſiæ Miniſteriis operam navent*.

V. An & quomodo tolli poſſit, & radicitus extirpari abuſus conferendi Ordines ante legitimum tempus, & induci quoad ætatem Ordinandorum obſervantia Decretorum Concilii Tridentini, quam in caſu ſimili, ad Catholicæ Fidei præſidium, & diſciplinæ Eccleſiaſticæ augmentum, Gregorius XIII. plurimum commendavit Patriarchæ Maronitarum in illis verbis: *Inducendi ſunt Maronitæ, ut Concilii Tridentini Decreta obſervent ſeſſ.23. cap.12.*

VI. An plus commodi, & utilitatis, vel potiùs ſcandali, & detrimenti allatura ſit rei Catholicæ Diſpenſatio ſuper Matrimonio inito poſt Ordines Sacros, libratis in utramque partem omnium rationum, & cir-

& circumſtantiarum monumentis.

Enixe demum expetimus ea omnia, quæ Evangelici Præcones ad Animarum ſalutem, ad Catholicæ Fidei propagationem, & ſpirituale ſolatium Nationis illius, quam intima complectimur charitate, opportuna eſſe cognoverint. Interim Deum, a quo ſancta deſideria, recta conſilia, & juſta ſunt opera, enixe rogantes, ut Ovibus, ac Paſtoribus ſuorum chariſmatum dona multiplicet, eiſdem optati eventus auſpicem, Apoſtolicam Benedictionem ex animo impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die IV. Maji MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

INSTRUCTIO
PASTORALIS
SECUNDA.

: dot
CXX.
...
.3.

BENEDICTUS PP. XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

NNO vertente reparatæ salutis millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, Pontificatus autem Nostri quinto, tum ut partes Apostolici Nostri ministerii impleremus, tum etiam, ut præclaram significationem paterni animi nostri, ac dilectionis, qua semper complexi sumus, complectimur, semperque complectemur inclytam Natio-

tio-

tionem Cophtam, præberemus, auditis gravium, ac prudentum hominum ſententiis, noſtris quoque laboribus, ac privato ſtudio adjunctis, Paſtoralem Inſtructionem ſuper quibuſdam, de quibus ambigebatur, ad eorum ritus, & mores ſpectantibus edidimus.

Ea verò in Inſtructione, quæ typis impreſſa fuit, noſtroque Bullario inſerta, actum eſt de Ritu Cophtorum, quo Sacramentum Confirmationis a ſimplici Sacerdote ſtatim poſt Baptiſmum confertur; agitur etiam de more, ac conſuetudine eorumdem conferendi Ordinem Diaconatus pueris adhuc in infantili ætate exiſtentibus. Quibus de rebus ea, quæ conſentanea erant, & opportuna, conſtituta ſunt: Nonnulla autem indefinita remanſerunt; quia, priuſquam de illis reſponſum a Nobis daretur, neceſſarium viſum fuit, plura, quæ haud ſatis nota, & perſpecta erant, exquirere, ut in eadem Inſtructione videre licet. Interea vero omnes curas, ac diligentias adhi-

hibere non prætermisimus, ut eorum, quæ adhuc deerant, cognitionem assequeremur. Collectis proinde omnibus, quoad fieri potuit, quæ necessaria videbantur, *die* 10. *Martii anni currentis* 1750. nonnullos Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, alios in Sacræ Theologiæ facultate Magistros, alios autem in jure Canonico peritos, coram Nobis, rimatis antea per Nos omnibus, & perpensis, congregari jussimus. In hac autem Congregatione, dubia, quæ proponebantur, in duas Classes dispertita fuerunt: una eorum fuit, quibus neque adhuc ullum responsum præberi poterat; altera verò eorum, quibus & nunc responderi poterat, & quæ opportuna videbantur, decerni.

Inter dubia, quæ indefinita remanserunt in nostra Pastorali Instructione unum illud fuit: *An spes ulla affulgeat proximi reditus alicujus Episcopi ad sinceram cum Catholica Ecclesia unitatem*. Alterum verò: *An & quomodo tolli possit, & radici-*

tus

tus extirpari abusus conferendi Ordines ante legitimum tempus, & induci quoad ætatem Ordinandorum observantia decretorum Concilii Tridentini, quam in casu simili ad Catholicæ Fidei præsidium, & disciplinæ Ecclesiasticæ augumentum Gregorius XIII. plurimum commendavit Patriarchæ Maronitarum. Hæc autem duo dubia in prædicta ultima Congregatione reposita fuerunt in eorum Classe, quibus neque adhuc responderi poterat, cum ex iis, quæ novissime Nobis relata fuerunt, nulla proxima spes affulgeat, ut aliquis ex ejusdem Nationis Episcopis, ejuratis schismatis, ac hæresum erroribus, ad Catholicæ Ecclesiæ sinum revertatur.

Similiter inter dubia, quæ indefinita relicta fuerunt in superius laudata Instructione, reperitur illud: *An rebus in eo, in quo hodie sunt, statu manentibus, expediat tribui uni, vel pluribus Presbyteris facultatem extraordinariam administrandi Sacramentum Confirmationis; cui, vel*

quibus dicta facultas tutò delegari possit, ut Sacro Chrismate præcipuè liniantur filii orti a Parentibus Catholicis post hæresim ejuratam, & abluti Sacro Baptismate saltem a Sacerdote Latino. Et illud quoque: *An in casu concessionis hujusmodi facultatis expediat monere Sacerdotes, ne eâ utantur administrando Confirmationem infantibus immediatè post Baptismum (nisi in casu necessitatis) sed in ea tantùm ætate, qua Confirmandus virtutem Sacramenti valeat mente percipere.* Hæc autem postrema duo dubia in ultima Congregatione posita fuerunt in Classe eorum, quibus responsum præberi nunc potest.

Itaque eorum examine assumpto, auditisque Congregatorum sententiis, Decretum fieri placuit in hunc modum: *Sanctissimus consentaneum judicavit delegare Præfecto Missionum Ægypti facultatem extraordinariam conferendi, Chrismate tamen ab Episcopo benedicto, Sacramentum Confirmationis illis, qui a Sacerdotibus Latinis Baptismum acce-*

cepe-

ceperunt: Caveat autem Præfectus hujusmodi Sacramentum illis conferre, qui septimum ætatis annum nondum attigerint, nisi forte periculum mortis immineret, ne, ingravescente morbo, sine hoc Sacramento decedant. Denique Sanctitas Sua facultatem elargiri solùm intelligit, donec necessitas id postulaverit, videlicet, donec aliquis Catholicus Episcopus in Ægypto habeatur.

Hujusmodi Decretum etiam in præsenti à Nobis confirmatur: cum in omnibus, ac per omnia conveniens, ac consentaneum sit tum iis, quæ exposita fuerunt in præcedenti nostra Instructione *Anni* 1745. §. *quod attinet ad primum*; tum etiam iis, quæ fusè a Nobis tractata sunt in nostro Opere *de Synodo Diœcesana* impresso *Anno* 1748. *lib.* 7. *ubi cap.* 7. actum est de consuetudine Presbyterorum Græcorum impertiendi Sacramentum Confirmationis statim post Baptismum, & de Episcopo, qui est Minister ordinarius hujus Sacramenti: *&* *cap.* 8. de necessitate, quam ha-

habet Sacerdos Latinus si a Summo Pontifice constituatur Minister extra ordinem Sacramenti Confirmationis, utendi Chrismate ab Episcopo benedicto, & *cap.9.* resumpta integra materia exponitur, quousque se proferat tolerantia Apostolicæ Sedis, & in quibus Græcorum Regionibus locum habere valeat vetus consuetudo, qua eorum Sacerdotes Fidelibus statim, ubi Sacro Lavacro abluti sunt, Sacramentum Confirmationis conferunt: adeo ut non aliud hic addere opus sit, quàm Præfecto Missionum Ægypti eamdem a Nobis concedi facultatem, quæ data est Guardiano Sancti Sepulchri, qui ex beneficentia, & gratia Sedis Apostolicæ durante ejus Officio, ubi Episcopi Latini in suis Diœcesibus residentes non adsunt, in Terræ Sanctæ Locis Sacramentum confert Confirmationis; facultatem videlicet conferendi Sacramentum hujusmodi, Oleo, & Chrismate etiam antiquis, si nova haberi non possint, per Catholicum Antistitem gratiam, & communio-

nem Sedis Apostolicæ habentem benedictis, quemadmodum quisque legere poterit in nostra Constitutione, quæ decima est in Tomo primo Nostri Bullarii.

Etenim etsi juxta ea, quæ in Pontificali Romano præscripta sunt, singulis Annis feria quinta in Cœna Domini Sacrum Chrisma renovari debeat, neque liceat uti Chrismate Anno præcedenti consecrato; id tamen locum non habet, si aut Chrisma recipi nequeat, nisi ab Episcopo, qui a Communione Apostolicæ Sedis separatus sit, aut etiam si aliquis Episcopus adsit in Communione Ecclesiæ Catholicæ degens, ea tamen sit locorum distantia, vel aliud intercedat impedimentum, ut ab eo novum Chrisma accipi nequeat; tunc quippè licere censetur uti vetere Chrismate ab Episcopo Catholico annis præcedentibus benedicto, sicut a Nobis latè demonstratum est in Nostra Notificatione 14. *Tom. 4. Bononien. editionis*, cum in ea Urbe degentes Archiepiscopi munere funge-

remur. Quod autem pertinet ad ætatem, qua Sacramentum Confirmationis dari debet, aut conferri permittitur etiam iis, qui adhuc per ætatem capaces non ſunt probè, ac benè percipiendi vim, ac valorem Sacramenti, id, quod reſponſum eſt, apprimè concordat cum iis, quæ a Nobis collecta, & fusè expoſita ſunt in laudato Noſtro Tractatu *de Synodo Diœceſana lib. 7. cap. 10.*

Proſequendo examen dubiorum, quæ in Claſſe collocata ſunt eorum, quibus nunc reſponderi poterat, illud ordine ſuccedit: *An ſi Diaconi ordinati in ætate puerili miniſtrent adulti in Ordine ſuſcepto, & in ſtatu cælibi, inferri poſſit, eos ante nuptias ratam Ordinationem habere, cum compertum ſit teſte P. Benart, eos a puero functionibus Ecclaſiaſticis aſſueſcere, & in magno numero ordinari, ne aliquando deſint, qui Eccleſiæ miniſteriis operam navent.* Cum igitur examen præſcripti Dubii aggredi placuerit, poſt latum a quolibet ex Congregatis ſuffragium, pronunciatum

tum est a Nobis Decretum in hæc verba : *Diaconi in ætate puerili ordinati, licèt ante decimumsextum ætatis annum ministraverint in Ordine suscepto, & in statu cælibi, tamen non censentur ante nuptias Ordinationem ratam habuisse, eo quod nihili faciendi sint illi actus, quos in ætate puerili, & ante decimumsextum ætatis annum exercuerint.* Quod Decretum nunc pariter a Nobis confirmatur.

Ut verò ea, quæ decreta sunt, planiùs intelligantur, opus est aliquantum digredi; hac enim ratione procedendo via munietur, ut ad propositum finem perveniamus.

Nemo est, qui ignoret, duobus modis religiosam Professionem fieri, vel, ut melius dicamus, duplicem esse Professionem religiosam, unam expressam, alteram verò tacitam. Expressa fit, cum debitis servatis solemnitatibus, tria vota Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ conceptis verbis emittuntur, quæ in Constitutionibus Ordinis, in quo quis se

velle vivere profitetur, præscriptæ sunt; Tacita autem in eo posita est, cum quis ea exercet, & operatur, ex quibus arguitur, ad vivendum in aliqua religione se obligare voluisse, etsi solemniter, & expresè eam professus non fuerit.

Tacita Professio a sacro Tridentino Concilio juxta communiorem sententiam sublata non est, ut latè testantur Navarrus, Azorius, Sanchez, Fagnanus (a). Sed cum in eodem Concilio decretum fuerit, nullas ac irritas esse Professiones, quæ in quacumque Religione fiunt ante annum decimumsextum ætatis profitentis, & antequam integer annus probationis expletus fuerit, hinc rectè deducitur, etiamsi a Concilio tacita Professio sublata non sit, eam tamen locum non habere, si actus, ex quibus illa inducitur, peracti non fue-

(a) *Consil.* 35. *de Regular. num.* 5. *Instit. part. prima lib* 12. *cap.* 4. *quæst.* 6. *De Matrim. lib.* 9. *disp.* 37 *num.* 2. *In cap.* Perlatum de iis, quæ vi &c. *num.* 46.

fuerint post annum decimumsextum ætatis profitentis, & postquam annus probationis completus est; ita ut a Concilio Tridentino magna ex parte temperata sit dispositio Epistolæ Decretalis: *Is, qui de Regularibus in sexto*, & Clementinæ secundæ sub eodem titulo *de Regularibus*.

Ad instar Conciliaris Dispositionis a Nobis constitutum est, ut Diaconi Cophti in infantili ætate ordinati, ubi ad annum decimum sextum ætatis suæ pervenerint, a Præfecto Missionum interrogentur, num velint, necnè, perseverare in Ordine suscepto, & obligationes omnes Ordini annexas implere, ut inde statui possit, quid in futurum in reliqua eorum vita ab ipsis servandum sit, sicut quisque videre potest in pluries laudata Instructione Nostra *anni* 1745. Itaque quemadmodum stabilita per Concilium ætate anni decimisexti ad Professionem Regularem emittendam, Tacita locum non habet, etiamsi ante prædictam ætatem actus illi expleantur,

cx

ex quibus secundum Canonicas dispositiones tacita Professio inducitur; sed omnes illi nullo in numero, & pro nihilo habentur ad tacitam Professionem Regularem inducendam, nisi expleti fuerint post annum ætatis decimumsextum, & postquam anno probationis evoluto expressa Professio emissa non est: Ita constituto a Nobis anno decimosexto, quo, ut dictum est, Præfectus Missionum Diaconos in puerili ætate ordinatos interrogare debet, velint ne, an secus, perseverare in Ordine suscepto, & obligationibus Ordini conjunctis satisfacere, ex Ordinis exercitio ante annum decimumsextum eorum ætatis peracto nulla tacita ratihabitio argui debet: cum ad summum hujusmodi actus tacitam ratihabitionem importare possint, si gesti fuerint post annum decimumsextum, eo casu, quo Præfectus Missionum anno decimosexto eorum ætatis ipsos interrogare, quemadmodum ab illo fieri debere, sæpius monitum est, neglexerit.

Re-

Remanet ultimum ex iis, quæ Reſponſo Noſtro definiri poſſe diximus; illud autem eſt hujuſmodi: *An plus commodi, & utilitatis, vel potius ſcandali, & detrimenti allatura ſit rei Catholicæ diſpenſatio ſuper Matrimonio inito poſt Ordines ſacros, libratis in utramque partem omnium rationum, & circumſtantiarum momentis*. Præmiſſa in præcedenti Inſtructione Eccleſiæ Orientalis conſuetudine retinendi cum Ordine ſacro uxorem, quæ tamen ante Ordinis ſuſceptionem accepta ſit, atque indicatâ etiam controverſiâ, an Matrimonium ab Orientalibus initum poſt Ordinem ſacrum irritum ſit, an potius dumtaxat illicitum, tranſitus factus eſt ad aliam quæſtionem; an rectum, probè factum, ac utile videretur, an potius ſcandalo eſſe poſſet, aliquem diſpenſare, qui uxorem poſt Ordinem ſacrum duxerit, ut eam retinere, ac ſimul ſacro Ordine perfungi, & ſacra munia exercere poſſit, quia hujuſmodi diſpenſationes interdum a Sede Apoſtolica conceſ-

ſæ fuerunt. Cum autem, quæ ad quæſtionem definiendam neceſſaria videbantur, non ſatis nota, ac perſpecta eſſent, placuit rem differre, & interim exquirere, quæ opus erant, ut pleniùs de re tota inſtrueremur. Cum autem ad noſtram cognitionem, quæ expectabamus, relata ſunt, auditis Congregatorum ſuffragiis in ea fuimus ſententia, ut nemini facultas diſpenſandi concederetur, ſed Sedi Apoſtolicæ reſervaretur, ut, cum caſus contigerit, & diſpenſatio poſtuletur, maturè expendantur, quæ neceſſe eſt conſiderare, ut, vel concedatur, vel denegetur diſpenſatio, cum de re graviſſima, ac magni momenti agatur. Decretum autem conditum eſt in hæc verba: *Recurrant ad Apoſtolicam Sedem in caſibus particularibus, in quibus, ſi ob graves cauſas Diſpenſatio ſuper Matrimonio inito poſt Ordines ſacros concedenda videbitur, tunc nullum verbum fiat de renovatione conſenſus*. Haud ignotum eſt, quanta difficultas occurrat, quoties ſuper Matrimonio ex impedi-

di-

dimento dirimenti nullo dispensatio conceditur, solitâ conditione, ut inter Conjuges consensus renovetur: cum accidere possit, & nonnunquam contigerit, ut mulier haud contenta viro, vel vir uxorem fastidiens, ut se in libertatem vindicet, eorum alter, vel uterque novum consensum præbere renuat. In Decreto mox relato haud mens nostra fuit, renovationem consensus excludere, cum Matrimonium extra dubitationem nullum est; sed, cum gravis illa controversia, ut dictum est, adhuc vigeat, an Matrimonium in Ecclesia Orientali post Ordinem sacrum contractum, perinde nullum sit, ac in Ecclesia Occidentali, an potius sit solummodo illicitum; Et cum hujusmodi controversia (exceptis Italo-Græcis, quorum Matrimonia post Ordinem sacrum inita, statutum est, nulla, & irrita esse, ut in nostra Constitutione, quæ incipit: *Etsi Pastoralis* §. 7. *num.* 28., quæ est quinquagesima septima in ordine Bullarii Nostri *tom.* 1.) quoad cæteros Orientales

tales Græcos nullo adhuc Decreto Apostolico definita fuerit, licet Tribunalia hujus almæ Urbis opinioni eorum adhæreant, qui hæc Matrimonia nulla existimant; nihilominus satius visum est, ut advenlente casu concedendi dispensationem, conditio renovationis consensus non exprimatur. Decretum autem, de quo agitur, nunc etiam a Nobis solemniter confirmatur.

Hæc autem sunt, quæ a Nobis constituta fuerunt, quæque pro recta Cophtorum disciplina, dirigendisque moribus opportunum esse duximus, ut huic nostræ secundæ Instructioni insererentur. Hinc autem inclyta illa natio, quæ etiam antiquis temporibus suæ unionis cum Apostolica Sede, quæ centrum est unitatis, illustria præbuit argumenta, satis intelligere poterit, quam eximio charitatis affectu eam in Domino prosequamur; eique interea veluti dilectionis Nostræ pignus Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum ex Arce Caſtri Gandulphi die XIX. Junii MDCCL. Pontificatus Noſtri Anno Decimo.

LAUS DEO.

